

on-line ujišťoval o své podpoře. Po rozmachu internetu se už revoluce neobejdou bez marketingových strategií. Nejdůležitější už není obsadit úřady, získat na svou stranu armádu a vládce pověsit na řeznický hák – stačí zabrat mediální terén, vyvolat debatu, krmit blogy a připravit estrádu pro řečníky ze Západu, dobře placené žvanily, které se podaří přivést na místo, bude-li se věc jevit jako rentabilní na ideovém trhu EU. Podle staré divadelní zásady tří jednot je třeba najít vhodné místo (dobře poslouží rozlehlé náměstí), tým *tweeterů* pro šíření sympatické myšlenky a prostředky k vyjádření pospolitosti – trička, symbolickou barvu a nosné slogany. Chcete změnit svět? Musíte zajistit krásnou podívanou!

Ilja byl odborník na organizaci podobných městských jar. Měli jsme před sebou příjemně vystupujícího chlapce se štíhlými zápěstími a velkou hlavou plnou liberálních myšlenek. Nevím, co si myslel o naší společnosti kolem stolu plného láhví, o zbořených kumpánech a chlápčích v husarských uniformách, kteří máchají dobovými šavlemi a vystavují na odív pravoslavné kříže a insignie pluků vytetované na bicepsech, klopí do sebe jednu sklenku tokajského za druhou, vyřvávají válečné písně Prvního francouzského císařství spolu s hrdinskými zpěvy rudoarmějců, citují ze vzpomínek seržanta Bourgogne, připíjejí na počest knížete Muratovi a křičí „Urá!“ jako Platovovi kozáci.

Když se dal F. do zpěvu paragánské písničky, Ilja pochopil, že tady nic vhodného k publikování na YouTube nesežene. Rozloučil se tedy a šel.

Nazítří v osm ráno jsme se šli u garáže za Jaroslavským nádražím. Byla tma, vzduch páchl po studeném asfaltu. Moskva už kvílela jako ohromná pračka na lidské duše. Bláto špinilo ulice, nebe i mravní odhodlání. Řidiči se hnali do zácep. Chodníky lemovaly závěje. Pod sněhem určitě ležely mrtvolky opilců. Znovu se objeví až s oblevou. V Rusku jim říkají „sněženky“ a považují je za posly jara, stejně spolehlivé jako tažní ptáci. Dotrmáčet se sem nebylo nic jednoduchého.

Rozsvítily jsme v jednom z boxů. Před námi stál stroj v barvě khaki, připravený shodit nás do běloruského příkopu – naše sajdkára. Estetičtější název zní: „motocykl s postranním vozíkem“. Motoroky značky Ural jsou chloubou sovětského průmyslu. Příkladněm dobrodružství. Nikdy není předem jasné, jestli Ural nastartuje, a jakmile se jednou rozjede, nikdo netuší, zda půjde zastavit. Sověti je sestrojili ve třicátých letech podle německého vojenského modelu BMW. Měly pokrýt celé území Svazu. Obrázek Uralu s Olegem, mužikem v lenince za říditky, na tandemu za sebou děti a ve vozíku venkovanku – Taťanu či Lenu – s rudým šátkem na hlavě, s bandaskou mléka pověšenou na rezervním kole, je jungovským archetypem ruského venkova. Dodnes neexistuje vesnice, kde byste nenašli aspoň tři nebo čtyři býlím zarostlé rezivějící exempláře. Továrna Ural dál chrlí motoroky, které se v ničem nezměníly. Ony jediné dokážou odolat modernitě. Dosahují rychlosti osmdesát kilometrů za hodinu. Projíždějí krajinou bez jakékoli elektroniky. Opravit je svede kdokoli, stačí